

peegli ausa künningasale andeks, et suur emand armolikult mind waest mele tulletaks. Niimetud asju olin üksford wana kaddunud issa tagga, warrast sallamahti läppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miino abbikasa watas saggedast iggatsedes kalli asjade peale; tõustis mittokord selleyärrast sõna-wahheldamist ja jäggelemist majjas, süski ei raatsind ma kallist warra Ermelinakesele anda. Sõlle ja peegli läkitasin lahkest süddamest künningliko emandale, kes ikka miino wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan siin sõllest räkida. Sessiiane sõlg ei olnud õbbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis kallimaks arwatakse kui kulda. Se imeline ellajas ellab süggawal India maal, teimal on teina kirju nahk ja wägga maggus ais, mis sõif lomad rõemfaks ja aiged terweks teeb. — Surreb ellajas, siis lähheb maggus ais luie sisse, kust ta ial ärra ei kau. Luust kunstlikult nikfertatud sõlg paistis löbbi kui klaas, ilgas elledamast kui õbbe, walgemast kui lumi ja aises illusamast kui Maarjaroohi. Sõlle wäljapole külle peale ollid teinad pildikujjud nikferdatud, kujjude wahhel joofsid kuldwirud, sõrwad süüsed ja puüased. Restpaika olli wägga teinast üllestehtud, kuido ennemuiste Kallewi, poeg Koowa jöel wähhil olli ja kolm raudride mehhed teinale wõersi tullid. Kallewi, poeg istus kassi põsakil kaldal, üks juurtega tülkis maast üllestistud kunst olli sõdi wardaks, ja õbbune sõdiks warda otsas. Raudride mehhed tahtsid Kallewi, poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi, poeg ütles: Effitels peame rammo katsuma, kas kolko sünnime? Ma ei wiitsi teie sõhhetumate pärrast üllestõusta. Tõmmake mo sõda warras jöest wälja, et nähha saan, kas wähhesi külles on? Raudmehhed ei jõudnud warrast ligutada. Kallewi, poeg käskis neid liggemale astuda; tõstis neid siis kolmekeste oma pahhema käe pihhule, wõtris parrema käe sõrmedega effimese raudmehhe niudest kinni ja wiiskas kät rabades tedda mahha, et mehhe rinnuni ma sisse waus; teine waus suni, agga kolmandamale õli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks sülda ma alla waus, ja auk weel tänapäwani Koowa jöe kaldal nähtawal on. Seal ei usaldanud keddagi pikkemalt Kallewi poega kaupa affata sobbima. Sedda, mis sõnaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast sõlle peale tehtud, ja kirri pildi ümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt kalli peegli luggu! Klasi affemel olli üks wägga selge illus kiwwi, mis Krüstalliks kutsutakse. Sessiiane peegli klaas olli ni selge, et mitme pennikoorma pealt sõif fenna sisse paistis, olgo päwal ehk õsel. Jah, ellajate falla mõttedki wõis offaw film peegli klasis ärranähha. Zuhtus wataja näo peal middagi wigga ehk kae-tippukest filma peal, sõif kaddus peeglisse wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tarto, ja Turgi, ma rajja tagga kaskwab, ja kuhhu ial ei tõuku egga jahho, foi sisse ei tulle.